

HET PENSIOENPLAN

*Voor mijn mannen:
Andy
Jack, Luke & Walker*

Een

Vind je dat wel een goed idee?

Pam likte het zout van de margarita van haar lippen, keek de tafel in haar achtertuin eens rond, en vroeg zich af wie van haar vrienden als eerste zou doodgaan. Niet dat ze een voorgevoel had of zo; dit was gewoon een morbide trekje van haar. Aangezien hun kinderen allemaal waren afgestudeerd en ze al hun ouders inmiddels hadden begraven, zou de volgende bijzondere gebeurtenis in dit stadium van hun leven zomaar de begrafenis van een van hen kunnen zijn. Voor zover ze het kon beoordelen, maakten ze alle acht evenveel kans het loodje te leggen. Maar als ze mocht kiezen, zou ze het liefst Andre als eerste zien gaan.

Ze sloeg naar een mug in haar nek. Om de citronellakaarsen op tafel en de lichtjes waarmee het terras was versierd zoemden er nog meer; met de krekels en Van Morrison streden ze om de boventoon in de muzikale begeleiding van het etentje. Op zo'n broeierige avond hadden Pam en haar vriendinnen eigenlijk met een cocktail in hun hand in haar zoutwaterzwembad moeten dobberen, terwijl hun mannen met een biertje in de hottub zaten. Maar dát huis hadden ze moeten verkopen.

Over de resten van de hamburgers en maiskolven heen keek Pam naar Hank. Zo in het donker was hij bijna weer knap. Zijn dikke buik ging schuil onder de tafel en de schaduwen verhulden zijn onderkinnen. Ze zocht naar een glimp van de man met wie ze ooit was getrouwd, maar die man was allang verdwenen. Soms miste ze hem.

‘Doe jij nog een rondje, schatje?’

Zo noemde hij haar anders nooit meer, dus zond ze hem een donkere blik die hem volledig ontging. Ze hees zich van het versleten kussen en greep vier koude biertjes uit de koelbox. Hank pakte zijn flesje aan, draaide het dopje eraf en smeed dat in één vloeiende beweging in de hortensia's. Larry, Andre en Dave volgden zijn voorbeeld, en Pam bedacht dat ze dat de volgende ochtend moest opruimen.

Ze liep terug naar de koelbox om de kan margarita te halen. Dat was het enige goede aan Hank: hij maakte nog steeds de beste margarita's. Nadat ze een paar ijsklontjes in de glazen van haar vriendinnen had laten glijden, schonk ze de kan leeg. Toen stapte ze over de slapende hond heen en liep de schemerige keuken in, haar huid plakkerig van de vochtige juli-hitte. Ze deed de koelkast open, genoot even van de vlaag koude lucht, pakte de cheesecake met chocolademousse van Shalisa en liep daarmee weer naar buiten.

‘Nance! Nance!’ riep Larry dwars door het gesprek waarin zijn vrouw verwickeld was. ‘Wie was...’

Dat deed Larry vaak: zijn vrouw dwingen in haar geheugen te graven naar een of ander feitje omdat hij daar zelf te lui voor was. Alsof zij een soort wandelende encyclopedie van zijn leven was. Nancy noemde de naam van een wiskundeleraar van de middelbare school en praatte toen verder met Marlene. Intussen schoof Pam op tafel wat dingen opzij om plaats te maken voor het toetje.

Daves blik kruiste die van Hank en hij knikte naar de ijsskoude glazen met een opdruk van dobbelstenen en kaarten waar de condens afdroop. ‘Leuke casinoglazen, Hank. Stiekem wat meegenomen uit het magazijn?’

Glimlachend schudde Hank zijn hoofd. ‘Nieuwe eigenaar, nieuw logo. Deze werden weggegooid, dus heb ik er uit nostalgische overwegingen een paar mee naar huis genomen.’ Hij gaf Dave een knipoog. ‘Je weet dat ik mijn broodheer nooit zou benadelen.’

De vier vrienden stootten hun bierflesjes tegen elkaar en namen een grote slok.

Pam fronste afkeurend haar wenkbrauwen. Voor die mannen was ieder excuus om te drinken er een – nu dronken ze op het casino, waar twee van hen niet eens werkten. Wat kwam hierna? Een toast op Larry's bank en op het koeriersbedrijf van Andre? Echt!

Dave veegde met de rug van zijn hand over zijn mond en richtte zijn aandacht op de cheesecake. 'Wauw. Dat ziet er fantastisch uit, Pammy.' Bij de gloed van het kaarslicht deed zijn glimlach Pams adem even stokken. Ze was vergeten wat een mooie man hij was – die rimpeltjes in zijn ooghoeken als hij lachte. Dát was wat er anders aan hem was vanavond. Niet de licht grijzende slapen die haar net waren opgevallen, maar zijn haast blij uitstraling. Pams blik ging naar Marlene. Ze deden het toch niet weer met elkaar? Marlene had hun verteld dat dat een gepasseerd station was, net als voor hen allemaal. Was Marlene gezwicht en maakte ze het haar man toch weer regelmatig naar de zin? Dave onderbrak de gedachtegang van Pam. 'Is dat chocola?' Hij likte zijn lippen.

Andre antwoordde: 'Zeker. Wij hebben hem meegenomen.'

Typisch Andre, om alle eer op te eisen. 'Shalisa heeft hem gemaakt,' zei Pam.

Pam legde even haar hand op Daves schouder toen ze hem een bordje gaf, blij dat haar oude vriend er was, maar een beetje in de war door de verandering in hem. Als er tenminste echt sprake was van een verandering. Ze keek naar Marlene, die zat te giechelen met Nancy. Misschien hadden zij en Dave inderdaad weer seks. Ze zou het haar straks vragen.

Andre gebaarde dat hij geen taart hoefde en toen Shalisa wel een stuk aannam, keek hij zijn vrouw over de rand van zijn dubbel-focusbril aan en zei dwars over de tafel: 'Vind je dat wel een goed idee, lieverd?'

Pam keek met een ruk op. Ze hoorde Marlene naar adem happen en zag Nancy ineenkrimpen. De drie vrouwen zagen dat hun vriendin haar stille woede onderdrukte. Shalisa keek haar man aan met dezelfde blik waarmee ze de bemoeizuchtige types die van haar

wilden weten waarom ze geen kinderen had het zwijgen oplegde. Pam begreep dat Andre's opmerking een gevoelige snaar had geraakt, die hij beter met rust kon laten. Shalisa draaide een vlechtje om haar vinger en bleef haar man strak aankijken, terwijl ze haar stuk cheesecake tot de laatste kruimel opat.

Terwijl Pam toekeek, was ze zich bewust van een verandering in de atmosfeer. Bij het afruimen van de bordjes keek ze de tafel weer rond en vroeg ze zich nogmaals af wie van hen als eerste zou doodgaan.

Twee dagen later wist ze het.

Twee

Marlene had gelijk

Hank was degene die Daves dode lichaam vond.

Maandagochtend stond Pam bij het kopieerapparaat van Dutton Realty als gehypnotiseerd naar het van links naar rechts bewegende lichtje te staren. Bij de tiende kopie van de negentig die haar baas nodig had, zoemde haar telefoon.

Hank: Zorg dat marlene of de kinderen niet naar huis gaan

Hoezo zou Pam iets te zeggen hebben over waar Marlene wel of niet naartoe ging? Waarschijnlijk zat die aan Stone Bridge Road de aanslag van iemands tanden te bikken. Pam checkte het kopieerapparaat en besloot dat ze wel even kon bellen. Na vijf keer overgaan nam Hank op. 'Hé. Waarom stuur je me een bericht over de volwassen dochters van Marlene? Je weet toch dat ze allemaal –'

'Geen tijd om te praten. Dave is dood. Laat Marlene niet naar huis gaan.'

'Onze Dave?' Pam zocht steun bij het kopieerapparaat. 'Weet je dat zeker?'

'O, dat weet ik heel zeker, ja. Ga naar Marlene. Vertel haar dat Dave een ongeluk heeft gehad. Ik weet niet of je wel moet zeggen dat hij dood is. Kijk zelf maar. Maar laat haar niet thuiskomen.'

Het lichtje van het kopieerapparaat ging van links naar rechts.

'Wat is er gebeurd?' Stilte. 'Hank! Wat is er gebeurd?'

Hank schraapte zijn keel. ‘Dave heeft een ongeluk gehad in zijn garage. Nou ja, eigenlijk op de oprit. Ik moet ophangen. De politie is er. Maar laat Marlene niet thuiskomen. Pam!’

Met zachte stem antwoordde Pam: ‘Oké.’

Het lichtje schoof terug en begon opnieuw.

‘Wacht! Hank?’ Pam rukte haar blik los. ‘Hank! Wat doe jij bij Dave thuis?’

Maar Hank had al opgehangen.

In haar verbijstering over het telefoontje van Hank was Pam, toen ze haar man beloofde Marlene uit de buurt te houden, even vergeten over wie ze het hadden. Samen met Nancy en Shalisa ging ze naar de tandartspraktijk waar Marlene werkte om haar het nieuws te brengen. Ze waren amper uitgesproken of Marlene pakte haar tas om naar huis te gaan.

De vriendinnen renden achter haar aan de parkeerplaats van de tandartspraktijk op en probeerden haar met beloften van koffie en troost aan de keukentafel van Shalisa de mpv van Pam in te krijgen. Maar Marlene duwde hen opzij en klikte het portier van haar aftandse Honda open. Ze had binnen drie jaar drie dochters gebaard – de jongste op diezelfde oprit omdat ze niet naar het ziekenhuis had willen gaan voordat Dave thuis was van het vissen – en ze had die dochters zonder noemenswaardige problemen de puberteit door geloodst, naar de volwassenheid. Niemand zou deze vrouw opzij – of aan een keukentafel – zetten wanneer haar man dood op de oprit lag.

Marlenes blonde paardenstaart zwiepte door de lucht toen ze zich abrupt naar hen omdraaide. ‘Ik waardeer wat jullie proberen te doen, echt. Maar als ik mijn man wil zien, ga ik verdomme naar hem toe. Jullie kunnen me niet tegenhouden. Begrepen?’

Ze hadden het begrepen en stapten met z’n allen in Pams mpv.

Het was verontrustend stil in de auto. Terwijl Pam tussen de kapitale, historische panden door reed, ving ze links van haar nog af

en toe een glimp op van een boot die in de baai dobberde, maar al snel gingen ze landinwaarts, naar het bescheidener deel van de stad waar zij woonden. Normaal gesproken kon Pam zich als ze met z'n vieren in de auto zaten nauwelijks op de weg concentreren. Maar tijdens deze rit kreeg ze geen zakken chips aangereikt, stak niemand haar gepedicuurde voet onder haar neus en werd er geen playlist aangezet op zo'n volume dat ze de bas in haar billen kon voelen. Ze wierp een snelle blik op Marlene. De nieuwbakken weduwe zat met haar handen in haar schoot gevouwen uit het raampje aan de passagierskant te staren.

‘Ik ben zó de sjaak,’ zei Marlene tegen het glas.

Vanaf de achterbank legde Shalisa haar hand op Marlenes arm. ‘Nee. Dat ben je helemaal niet. Wij slepen je hierdoorheen.’

‘Mijn man is dood en het enige waaraan ik kan denken is dat ik zonder hem mijn huis niet kan aanhouden.’ Ze verplaatste haar blik naar de voorruit. ‘Wat een lamlul.’

Op de achterbank zei Nancy: ‘Dave een lamlul? Dat zijn ze allemaal, Marlene.’

Marlene staarde voor zich uit. ‘Ja. Maar die eikels van jullie kunnen in elk geval nog de hypotheek betalen.’ Ze slaakte een zucht. ‘Yep. Ik ben echt de sjaak.’

Pam fronste haar voorhoofd. Oké, gezien de omstandigheden was het niet raar dat Marlene zich niet als een doorsnee weduwe gedroeg. Maar enig verdriet om Dave had ze toch wel verwacht.

Met haar hand op de armsteun draaide Marlene zich naar de anderen om. ‘Ik probeer te bedenken wat ik als laatste tegen hem heb gezegd. Gisteravond hebben we, nadat hij was thuisgekomen van het vissen, *Jeopardy!* gekeken, maar ik weet niet of we toen een woord hebben gewisseld. Toen we zaterdagavond van jou naar huis waren gelopen’ – ze keek even naar Pam – ‘kwam hij in de keuken achter me staan, sloeg zijn armen om mijn middel en probeerde zijn gezicht in mijn nek te duwen. Alsof alles weer normaal was. Daar heb ik snel een einde aan gemaakt.’

Dat beantwoordde de vraag die Pam nog niet had kunnen stellen. Er was geen sprake van hernieuwde seks tussen Dave en Marlene. Waarom had hij die zaterdagavond dan zo blij geleken? Ze legde even een hand op Marlenes knie, voordat ze de hoek omging en de normaal zo rustige straat in reed waar het nu een drukte van belang was. Er stonden twee brandweerwagens en in de schaduw van een paar esdoorns had zich een clubje ramptoeeristen verzameld. Terwijl Pam met een slakkengang langs de splitlevelhuizen en bungalows in boerderijstijl reed, viel haar oog op Hanks auto tussen die van de hulpdiensten. Het enige wat Marlene ervan weerhield uit de auto te springen zodra ze stilstonden, was de zachte stem van Nancy die zei: 'Sommige dingen krijg je nooit meer van je netvlies, Marlene.' Marlene liet zich tegen de rugleuning zakken, haalde haar hand van de deurhendel en gaf Pam met een knikje te kennen dat zij eerst poolshoogte moest gaan nemen.

Terwijl Pam zich een weg naar het huis van Marlene en Dave baande, wendde Hank zich abrupt af van de politieman met wie hij stond te praten en haastte zich de oprit af, haar tegemoet. Hij zei altijd dat een goede aanval de beste verdediging was, dus ging Pam net zo snel lopen als haar man; bij de bumper van het busje van de lijkschouwer botsten ze bijna op elkaar.

Hank had een rood hoofd en zijn gezicht glinsterde van het zweet. Ook zijn ogen waren rood. Vijf jaar geleden zou hij haar in zijn armen hebben getrokken, en zou haar wang zich tegen zijn borst hebben genesteld als een puzzelstukje dat op het juiste plekje landt. Nu priemde hij een vinger in haar richting. 'Wat had je niet begrepen toen ik zei dat je niet met –'

'Wanneer heb jij Marlene Brand voor het laatst gezegd iets wel of niet te doen?' snauwde Pam terug.

Hanks hoofd ging met een ruk omhoog. Hij kneep zijn ogen half dicht en zei: 'Dave zei altijd dat ze een katje was dat je niet zonder handschoenen moest aanpakken.'

'Mee eens.'

Pam merkte dat Hank zo ging staan dat zij naar de straat keek. Bij het naderen van het huis had ze, met de waarschuwing van Nancy in haar oren, haar blik afgewend gehouden. Ze wilde Dave in haar herinnering houden als de man die glimlachend een stuk cheesecake van haar aannam.

‘Het is nogal gruwelijk. Weet je zeker dat je de details wilt horen?’

Pam knikte.

‘Oké. Dave is geplet door zijn garagedeur.’

‘Nee!’ Onwillekeurig keek Pam achterom. Ze zag dat de onderkant van de garagedeur zo’n halve meter van de grond hing. Hulpverleners in donkerblauwe uniformen belemmerden haar zicht, maar ze meende naast een laken een pluk van Daves grijzende zandkleurige haar in een donkere plas te onderscheiden.

‘Dat wil je niet zien.’ Hank trok aan haar arm om te zorgen dat ze weer naar hém keek. ‘Ze denken dat Dave de garagedeur naar beneden trok en dat die toen zijn hoofd heeft geraakt, waardoor hij het bewustzijn verloor. Hij is gevallen en de deur is op zijn hoofd terechtgekomen en heeft dat verbrijzeld.’

Pam sloeg haar handen voor haar gezicht. Ze kon het niet geloven.

Jarenlang had Marlene Dave aan zijn kop gezeurd over een automatische garagedeur. Die van hen was zwaar, met de hand bediend, en ratelde naar beneden als een op hol geslagen trein. ‘Het zou een stuk makkelijker worden de vuilnisbakken buiten te zetten,’ was Marlenes pleidooi geweest. ‘En als we heel gek willen doen, kunnen we de auto binnen parkeren, net als normale mensen. Wat dacht je daarvan, Dave?’ Maar Dave was niet te vermurwen geweest, en Marlene was haar tirade steevast geëindigd met: ‘Die deur wordt nog eens onze dood.’

Dat was nu dus uitgekomen.

Pam keek weer naar haar man. Ze was iemand die graag alle feiten keurig op een rijtje had, als scrabbleletters op een plankje. En een paar van die steentjes stonden nog scheef. ‘Heb je hem vandaag in het casino gezien?’